

mehi, kes nii ja nii mitu rubla aastas joomise eht muude tühjad asjade pääle ära sulutavad, aga fütarvis on meie priifslaskmisse ja priiflassfja, armas, taja ja helde keisri Aleksandri I. mälestuse fasufs mõni kopik anda, siis viit kopilut fümmé korda kate wahel seerutavad ja viimaks — ometi fotti tagasi panewad! Weel on meie hulgas mehi, kes vahats panewad, fui teisedgi midagi annawad selle kooli fasufs? — Et Aleksandri-koolil wäliseid waenlasi on, ei ole sugugi ime, sest igal suuremal ajal on neid olnud, püülegi fui mõni kordab oma kasu saäl juures wähenerwat, siis on see iseenesest mõista.

See kõik, mis sün nimeta õm, on vaha ja kurb küll ja tunnistab, et meie suguvendadel Soomlastel ja naabritel Sakslastel häää tüss digust on, fui nad ütlewad: „Eestlased on tuim rahwas ja rumal ka. Sulase meel on nii nende omaks saanud, et neist jalgi elu-arendajat ei saa. Nad on unised ja nii tõlbì meelega, et nad aru ei saa, mis nende fasufs waja on. Nad Jon waimu pooltest nii juhmid ja tuhmid, et nad ei mõista oma jalal seista, waid peawod ifka pimeda wiisil tollutatud sama.“ See on must kuju, mis meile meist enestest siia filmade ette on maalitud. Kui ta ka enam nii hull ei ole, fui ta nii mitmed meie seast väsimata ja ilma valgata tööd teewad meie rahva fasufs ja mitmed ka sadade kaupa abi on annud, siisgi on neid ifka weel liig wâhe.

Muidugi, fui endid Soomlaste förwa seame, siis peame küll ära ehmata ma, fui wâga tagasi oleme jäänud. Nendel on oma feeles gymnaasi-koolid, mis hoopis paremine bitsewad fui wôera feele

omad saäl förmas. Ka suure-kooli pääl lzewad mõned professorid Soome keeli, mis põale meie sün weel ei tohi mõteldagi. Aga ka neile ei ole see muidu tulnud, kui usina töö läbi. Üles viieksünnne aasta eest õeldi Soome maal ka: kes Soome feeles wõib ülemat õpetust anda, on ju harimata ja waene! Kuda on niiüd asjad hoopis teiseks läinud! Nüüd wõib näha, et Soome keel sugugi waene ei ole ülemate õpetuste tarvis, sest ta on nii faugele haritud, et see wâga hästi wõimalik on.

Soomlastel on kirjameeste selts, felle tubandete kaupa osavõtjaid, aitajaid ja liikuid on. Iga auu wäärt Soomlane arvab auu-asjaks seltsfile abiks liüüa. Selle pärast tulewad häää raamatud wâlja, sest et juuremal hulgat seks joud on, mis wähem hulk mitte teha ei jõuaks. Sureb mõni jõuufami mees, jätab ta kirjameeste seltsfile osa pârida, mis tödeste parem on, fui tihti pârandajate tülitsemised ja kohitusaimised jagamise juutes. Mõni teine jõuu-fas mees saadab mõni kord üsna tubandete kaupa seltsile abi, ja asjad lähevad ilusti.

Kus meil seda leida on? Meil on ka kirjameeste selts, waewalt paar sada liiget, ei aitajaid, toetajaid kusfil! Kes tahabs aidata, sel jõudu ei ole, fel jõudu on, see ei taha sest teadagi. Kust sel wiisil häää raamatud peawad tulema, mille trükkimine sadade kaupa raha maksab? Pääle selle ei ostetagi neid, fui neid mõni on. Wana tühje kürjategijate ja rõõwlite juttusid aga loetakse ja antakse nende eest mõnigi kopik ära. Ometi ei anna niisugused raa-matud õpetust ega fasulist ajawiidet.